

Моє оздоровлення через Медалик

Перше оздоровлення в монастирі оо. Студитів в Оранжвіл, Канада

Моя розповідь буде про моє оздоровлення через Медалик, який був цілований Пречистою Дівою в Гарабандалі. Мене звати Надія Попович. Разом із чоловіком і дітьми, ми приїхали недавно в Канаду з України. Хочу сказати, що молитва завжди є поруч зі мною в моєму житті. Але зараз хочеться молитись більше і всім людям розповідати, що сталося із мною, щоб люди навернулись до Господа і вірили, що і їх Господь наділить своєю ласкою оздоровлення.

ФОТО: Надія Попович і д-р Михайло Рожелюк в монастирській церкві.

Працювала я в старечому домі. Ця праця не є із легких. Душе важко є працювати біля людей, які не спроможні ані встати ані самі одітись і кожного дня піднімати їх руками. Але завжди в думці було, що ці люди не винні, що така їхня старість.

Одного дня я відчула, що сильний біль прошив мій хребет, аж піт покрив моє чоло. Я думала, що це пройде ... але біль перейшов і на ноги. Було тяжко стояти, а тим більше лежати. Звернулась до лікаря. Після огляду, він сказав, що тільки Tylenol Extra Strength треба приймати і мати надію, щоб не було гірше. А працювати потрібно і стала я приймати таблетки. Перші тижні помагало, а потім вже і біль не втихав. Лікар порекомендував спати на дошці. Так було шість місяців.

Одного дня мені попав під руки журнал «Світло» але весь обшарпаний, тільки кілька сторінок були цілі. Мене зацікавило, що там пише, а розповідь була про д-ра Михайла і Олену Рожелюків, як вони допомагають людям виздоровлювати із тяжких хворіб з допомогою Медалика із Гарабандалу. Я зрозуміла: віра спасає людей. На роботі, деякі люди сприйняли це за жарт. А в моєму серці була надія на оздоровлення і ця надія з кожним днем все ставала твердішою.

Ми їздимо кожної неділі в монастир Пресвятої Богородиці в Оранжвил, недалеко міста Торонто. Я вірила, що тут я зустріну д-ра Михайла і Олену Рожелюків. І так сталось. Наша зустріч відбулась через місяць часу. Вони розповідали про Гарабандал, про чудотворний Медалик і, що мене вразило, перед розповіддю п-і Олена Рожелюк читала вголос вервицю. Опісля, почали вони молитись над людьми і давали цілувати Медалик. І ось прийшла моя черга.

Поцілувала я Медалик і тільки д-р Рожелюк сказав, - «Ісусе, віддаю в Твої руки Надію,...» як я відчула ніби легесенький вітерець увійшов у мене і хтось мене старався переконувати, щоби я не боялась. І відчула я, що падаю ніби на перину (а в дійсності, це була підлога). І так стало легко.... І побачила я маленькі світла. Вони ніби скакали навкруг мене. Потім об'єднались в одне велике і сильне світло, але воно не було вразливе, а таке ніжне і дороге для мене. Оце світло покрило все моє тіло. Сильне тепло пішло по кінцівкам моїх рук і ніг, ніби розпалена плитка. І почувалася музика, така ніжна... Боже!.. Ніколи не забуду цього. Хочу відкрити очі і чую: «Ти ще не готова, ще не є твій час».

Коли вкінці відкрила очі, хотілось тільки молитись і я читала молитви ... не знаю, як довго, але пам'ятаю, що чулася ніби вдруге була народжена.

Коли повертались ми додому, я дивилась на небо. Воно мені здавалось таким голубим. Я його ніколи таким не бачила. Я відчула, що зі мною відбулося щось надзвичайне. Після цього моменту пройшло три тижні і біль щез. Я вирішила розповісти д-ру М. Рожелюку. Я зрозуміла: Господь зіслав на мене Божого Духа і свою ласку. І сьогодні я низько кланяюсь і прославляю Господа. Але це ще не все, бо після цього два дні мене вночі хтось будив і я писала вірші. Ніколи до цього часу я не писала. Думаю, що Господь і тут хотів мене ще більше переконати, що Господня сила є понад усі сили. Дякую, Боже, за Твою ласку. Слава Ісусу Христу!

Надія Попович
Етобіко, Канада
5-го листопада, 2002 р.

The Workers of Our Lady
www.ourlady.ca
Canada

